

מפעל הזוהר העולמי
 סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 052-7651911

אור הזוהר

57

דְּרָשָׁה מִכַּ"ק אֲדַמוּ"ר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

בְּעִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם בְּאִיצְטְדִיּוֹן טְדִי ת"ו

פְּרֻשֵׁת עֵקֶב פְּרֻאשׁוֹת הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הָרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן,

נְשִׂיא מוֹעֲצַת חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, הָרַב עֲבֻדָּה יוֹסֵף שְׁלִיט"א,

וּבְהַתְאֲסֻפוֹת הָרַבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א,

בְּמַעֲמַד קָדוֹשׁ הַשֵּׁם שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אֲלֹף אִישׁ

ט"ו אָב תש"ע לפ"ק

דְּרָשָׁה לְחִזּוּק לְמוֹד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ

פְּרוּכִים הַפְּאִים בְּשֵׁם ה'

בְּרֻשׁוֹת הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הָרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן, נְשִׂיא

מוֹעֲצַת חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, הָרַב עֲבֻדָּה יוֹסֵף

שְׁלִיט"א, וּבְרֻשׁוֹת הָרַבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת

שְׁלִיט"א, וּמִזְכֵּי הָרַבִּים שְׁאֲרָגְנוּ אֶת קְבוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה,

וְכָל הַקְּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה.

בְּרֵאשִׁית דְּבָרֵי אֲגִיד הַקְּדָמָה קְטָנָה, שְׁהִשְׁפַּת אִם שְׁלִי

הִיא שְׁפַת אִידיש, וְלֹא לְמַדְתֵּי שְׁפָה הָעֵבְרִית,

רק מה שדברתי קצת עם אנשים, התרגלתי קצת להשפה, ועל פן קצת קשה לי, אבל ידוע שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ועל פן אני מקוה ש'לב השומעים יבין את הלב שלי, ובעזרת השם נבין אחד את השני.

אנחנו מיחלים ומצפים שמקידוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, יביא בעזרת השם במהרה את הקבוץ גליות בביאת משיח צדקינו בב"א.

כתוב בפ'רשת השבוע, "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם", והיה לשון שמחה, שמחה בעליונים ותחתונים בפ'רסום לימוד תורת הרשב"י.

בהזדמנות זו אני רוצה להפיר טובה למזכה הרבים הגאון הצדיק המקבל הרב בניהו יששכר

א. מרגלא בפומיה דהגאון הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל על הפסוק "והיה עקב תשמעון... ואהבך וברכך והרבה", אין והיה אלא לשון שמחה, אם תעבד את ה' בשמחה וביראה, אז תגיע לדרגה שתשמעון את כל המשפטים, וכיון שעבדת את ה' בשמחה, אז ואהבך וברכך והרבה ויתקומו בך כל ברכות התורה במלואם.

ב. ובאר הגאון הצדיק המקבל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקבלים נהר שלום, ירושלים, והיה אותיות הוי"ה שהוא מדת הרחמים, אם תרצו להמשיך מדת הרחמים בזמן עקב שזה עקבתא דמשיחא, תשמעון אותיות ת - תורת, שמעון. שעל ידי לימוד האזהרה הקדוש ממשיך רחמים וישועות לכלל ישראל.

שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וְכֵן לְצַדִּיק הַמֵּיחַד בְּזִכּוּי הַרְבִּים
 וּבִפְרָט בְּהַדְפַּסַּת הַזוהר הַקְדוּשׁ, וְתוֹרַת הַרְשָׁב"י, רַבִּי
 פִּנְחָס רְאוּבֵן שְׁלִיט"א, עַל פּוּעֵלִים וּמְסִירוֹת נַפְשָׁם
 לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וְיִלְמְדוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת לִימוּד הַזוהר
 הַקְדוּשׁ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּית יְהוּדֵי שְׂאִין בּוֹ לִימוּד זוהר
 הַקְדוּשׁ, וְכֵן תּוֹדָה נִפְלְאָה לְאַרְגוֹן הַקְדוּשׁ "הַיְדַבְּרוּת"
 הַמְקַרֵּב לָבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, בְּאַרְץ
 וּבְעוֹלָם כָּלוּ, וְכָל הַצְּמָאִים מִמֶּנּוּ שׁוֹתִים, אֲשֶׁר לְקַחוּ
 עַל עַצְמָם מְשִׁימָה קְדוּשָׁה לְחֶלֶק זוהר הַקְדוּשׁ לְכָל
 הַתּוֹמְכִים וְהַמְשַׁתְּפִים, וּבְזֶה יִתְעוֹרְרוּ כָּל יִשְׂרָאֵל
 לְשׁוּבֵי לְאַבְיָנוּ שְׁבַשְׁמִים.

ג. וְיִדְעוּ מִצַּדִּיקִים קְדָמוֹנִים שֶׁלֹּא נִכְנְסוּ לְבֵית אִם אֵין שֵׁם זוהר הַקְדוּשׁ
 וְנַעַם אֱלִימֶלֶךְ.

וּמִסְפָּר עַל הָאֵי גִבְרָא קְדִישָׁא רִשְׁכַּבֵּה"ג מִן מְהַר"א מִבְּעֵלְזָא זִיעוּעִי"א,
 [יּוֹמָא דְהַלּוּלָא כ"א מְנַחֵם אָב (תשי"ז)], לְאַחַר שֶׁנִּצַּל בְּנִסֵּי נְסִים
 מִהַמְלַחְמָה הַנּוֹרְאָה, וְעָלָה לְאַרְץ הַקְדוּשָׁה טָרַם הַכְּנֶסוֹ לְדִירְתוֹ צִוָּה
 לְהִבְיֵא סֵפֶר הַזוהר הַקְדוּשׁ (מִמְחוּתוֹנֵי לְהַבְחִל"ח) דְּיוֹקָא מִכ"ק מִן הָאֲדָמוֹר
 הַגַּה"ק רַבִּי יוֹסֵף מְאִיר מִסְפִּינְקָא זִיעוּכִי"א (יְרוּשָׁלַיִם), מִפְּנֵי שֶׁאֲצִלוּ וְדָא
 יֵשׁ זוהר הַקְדוּשׁ שְׁלוּמֵד בּוֹ.

ד. וּבִהְיוֹתִי בְּעִיר הָאֲבוֹת "בְּאֵר שֶׁבַע" אַחֲרֵי הַדְרָשָׁה שְׁאַמְרְתִּי שֵׁם עַל
 גוֹדֵל לִימוּד הַזוהר הַקְדוּשׁ בָּא לְפָנַי יְהוּדֵי בָּא בְּיָמַי וְסֵפֶר בְּרַבִּים אֲשֶׁר
 בְּצַעֲרֵירוֹתוֹ לָמַד תּוֹרָה בִּישִׁיבָה, וּלְדָאבוֹן לֵב הַשֶּׁפַע מִהַעֲרֵב רַב, וְנִפְּל
 מִיְהוּדוֹתוֹ אֲשֶׁר מִלְּבַד שֶׁבַת וְכִשְׁרוֹת כְּפֵי הַשְּׁגָתוֹ, לֹא שָׁמַר דְּבַר.

יוֹם אֶחָד בָּא לְיָדוֹ סֵפֶר הַזוהר עִם פִּירוּשׁ הַסֵּלֶם, וְנִכְנַס בּוֹ חֶשֶׁק לְלוֹמְדוֹ.
 וְכֵן מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ לָמַד מִסְפָּר דְּפִים לְמִרוֹת לְעֵגֶם וְהַפְרָעָתָם שֶׁל

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי

הָעוֹלָם מְכִין עֲצָמוּ לְגַאֲלָהּ הַשְּׁלָמָה, כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לְרַשְׁבֵּ"י - "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי". וּבִזְכוּת מְזִכֵּי הָרַבִּים יִשְׁפַּע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְנִזְכָּה לְהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הָרַשְׁבֵּ"י
(בְּזֵהר תְּרוּמָה ק"ח:).

הסובבים אותו, וכאשר שם כפה לכבוד תורת הרשב"י, צעקה עליו זוגתו, האם השתגעת? מה קרה לך שאתה לובש כפה?
אמר לה מה אכפת לך אני רק לומד הסטוריה, והסתיר את למודו כדי שלא תפריע לו.

וכך המשיך מידי יום ביומו עד שסיים כל הזוהר הקדוש, תכף לאחר מכן נכנס בו התעוררות מאד גדולה לתשובה אמיתית, והתחיל לקים כל המצוות, והיום הוא יהודי כשר הדבוק בתורת הרשב"י. מכאן רואים כמה גדול כחו של רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום.
ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים: הלואי אותי עזבו ואת תורת שמרתי, שהמאור שבה מחזירם למוטב - וזהו האור הגנוז בתורה, וכדברי קדשו של הבני יששכר ז"ע, שהאור הגנוז לצדיקים טמון בתורת הרשב"י עליו השלום.

ספר הזוהר הוא כמו תבת נח - ואפילו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס כי חבור זה שנקרא ספר הזוהר הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפילו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס (אור יקר, שער א' סימן ה').

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שזה נעשה על ידי הפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שערי גן עדן - ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלוים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב), וזה לשון קדשו: מבאר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב), שהוא זכאה בעי למרדף בתר

חַיִּיבָא וְכוּ' [מי שֶׁהוּא זְכָאי, צָרִיךְ לְרַדֵּף אַחַר הָאֲנָשִׁים
הַחַיִּיבִים] בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִיה כְּאֵלוּ הוּא בְּרָא לִיה וְדָא אִיהוּ

ה. וּבְסֵפֶר הַזֶּהר רִישׁ פְּרָשְׁת תְּרוּמָה (קכ"ח ע"ב) הַגְּדִיל לְסֵפֶר בְּשִׁבְח מְצוּה
זוּ וְאָמַר, זְכָאָה בְּעֵי לְמַרְדָּף בְּתַר חִיבָא וּלְמַקְנֵי לִיה בַּאֲגַר שְׁלִים וְכוּ' וְדָא
אִיהוּ שְׁבַחא דִּיסְתַּלַּק בֵּיה יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיר מִשְׁבַּחא אַחְרָא
וְאִסְתַּלְקוּתָא דָּא יְתִיר מִכְּלָא וְכוּ', וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאַהֲרֹן (מְלֹאכֵי פָּרָק ב')
וּרְבִים הִשִּׁיב מְעוֹן, וְכְתִיב (שֵׁם) בְּרִיתִי הֵיְתָה אִתּוּ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם וְגו',
וְאִיהוּ אִסְתַּלַּק בְּשִׁלְשָׁה סְלוּקִין מֵה דְלָא אִסְתַּלַּק הֵכִי בַר נֶשׁ אַחְרָא, וְעַל
הַאי בַר נֶשׁ כְּתִיב בְּרִיתִי הֵיְתָה אִתּוּ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם, וְזָכִי לְמַחְמֵי בְּנִין
לְבָנוּי, וְזָכִי בְּהַאי עֲלָמָא וְזָכִי לְעֲלָמָא דְאִתִּי וְעַל בְּתַלְסִיר תְּרַעֵי וְלִית
מָאן דִּימְחֵי בִידֵיהּ, וְעַלֵּיהּ כְּתִיב (תְּהִלִּים קי"ב ב') גְּבוּר בְּאֲרָץ יְהִיָּה זְרַעוּ
וְגו', הוּן וְעֵשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עוֹמְדַת לְעַד, זָרַח בַּחֲשֶׁף אֹר לִישְׁרִים.
כְּדִין מְלָכָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ לְדִיוֹקְנָא דְהוּא בַר נֶשׁ בְּכָל בְּרַכָּאן דְּבְרִיךְ
לְאַבְרָהָם כַּד עָבַד נִפְשֵׁין דְּחַיִּיבָא וְכוּ' וְאִיהוּ עַל לְשַׁבְעִין עֲלָמִין גְּנִזִין
דְּלָא זָכָה בְּהוּ בַר נֶשׁ אַחְרָא. וְאַלְמֵלָא הוּוּ יְדַעֵי בְּנֵי נֶשָׁא כְּמָה תּוֹעֲלֵתָא
וְזָכו גְּרַמֵי לְצִדְקֵיָא וְזָכָאן בְּגִינֵיהוּ, הוּוּ אֲזֵלִי אֲבַתְרִיָּהוּ וְרַדְפֵי כְּמָאן
דְּרַדְפֵי בְּתַר חַיִּין וְכוּ':

[תְּרַגּוּם - בְּסֵפֶר הַזֶּהר תַּחֲלַת פְּרָשְׁת תְּרוּמָה אָמַר, זְכָאי צָרִיךְ לְרַדֵּף אַחַר
אֲנָשִׁים חַיִּיבִים וְלִקְנוֹת אוֹתָם בְּשִׁכָר שְׁלֵם וְזֶה הוּא הַשְּׁבַח שֶׁיִּתְעַלֶּה בּוֹ
כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִשְׁבַּח אַחֵר, וְעַלֵּיהּ זֶה הִיא יוֹתֵר מִהַכֵּל,
וְעַל זֶה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן, וּרְבִים הִשִּׁיב מְעוֹן. וְכְתוּב בְּרִיתִי הֵיְתָה אִתּוּ חַיִּים
וְהַשְׁלוֹם, וְאוֹתוֹ בֶּן אָדָם מִתְעַלֶּה בְּשִׁלְשָׁה עֲלִיּוֹת מֵה שְׁלָא עוֹלָה כֵּן בֶּן
אָדָם אַחֵר. וְעַל בֶּן אָדָם זֶה כְּתוּב בְּרִיתִי הֵיְתָה אִתּוּ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם וְזוֹכָה
לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנוּי וְזוֹכָה בְּעוּה"ז וְזוֹכָה לְעוּה"ב, וְעוֹלָה בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה
שַׁעֲרִים וְאִין מִי שִׁימְחָה בִּידוֹ וְעֲלֵיו כְּתוּב גְּבוּר בְּאֲרָץ יְהִיָּה זְרַעוּ. הוּן
וְעֵשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עוֹמְדַת לְעַד זָרַח בַּחֲשֶׁף אֹר לִישְׁרִים, כְּאֲשֶׁר הִמְלִיךְ
הַקְּדוֹשׁ מְבָרַךְ לְדִיוֹקוֹן שֶׁל אוֹתוֹ בֶּן אָדָם מְבָרַךְ אוֹתוֹ בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁבְּרַךְ
לְאַבְרָהָם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה נִפְשׁוֹת לְחַיִּיבִים, וְהוּא עוֹלָה לְשַׁבְעִים עוֹלָמוֹת

שְׁבַחָא דִּי־סִתְּלַק בֵּיהּ יִקְרָא דִּקְב"ה יִתִּיר מְשַׁבְּחָא אַחְרָא
 וְכוּ' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעְוֹן וְכָתוּב בְּרִיתִי
 הִיְתָה אִתּוּ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם (ועיי"ש בדף קכ"ט ע"א) כְּמָה
 הַפְּלִיגוּ שָׁם כְּמָה גְּדוּלִים זְכוּת הַצְּדִיקִים שְׁמַחְזִירִים
 רְשָׁעִים בְּתִשׁוּבָה.

בְּן שְׁמַעְתִּי מֵאֲדָמוֹ"ח ז"ל אֲשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹזֵלִ"ה אִיךְ
 שְׁפַעַם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן רִש"י ז"ל עִם
 הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' אִיצִיקֵל מְדָרְאָה אֲבִיטָשׁ וְשָׂאֵל רִש"י ז"ל
 ר' אִיצִיקֵל אֵיזָה זְכוּת וּמַצָּוָה יֵשׁ לוֹ לְכַנּוֹ הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר'
 מִיכָל הַמַּגִּיד מִיִּשְׁרָיִם מְזֻלָּא טָשׁוּב, מָה שְׁשׁוּמַע
 שְׁמַרְעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנוֹ הָרַב הַנִּזְכָּר, וְהִשִּׁיב לוֹ
 רַבִּי אִיצִיקֵל הַנִּזְכָּר, אִיךְ שְׁלוּמֵד תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, וְלֹא
 נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רִש"י ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד, שְׁבַנּוּ הָרַבָּה
 לְסַגְּף אֶת עַצְמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים, וְגַם בַּהּ לֹא נִתְקַרְרָה
 דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הָרַבָּה בַּגַּמ"ח
 וְצָדָקָה, וּפְזוֹר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים וְכִדּוּמָה, וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה
 דַּעְתּוֹ שׁוֹב אָמַר לוֹ שְׁרַבִּים הִשִּׁיב מַעְוֹן וְעָשָׂה הָרַבָּה
 בְּעֲלֵי תִשׁוּבָה בְּעוֹלָם, וּבָזָה נַחֲהּ וְשִׁקְטָהּ דַּעְתּוֹ שֶׁל רִש"י
 ז"ל, וְנַחֲהּ דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה מָה שְׁמַרְעִישִׁים אִתּוֹ כָּל
 הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה, עַכ"ל.

נַעֲלָמִים שְׁלֵא זָכָה בָּהֶם בְּן אָדָם אַחַר, וְאֵלוּ הֵיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם כְּמָה
 תּוֹעֲלַת זְכוּת נִמְשָׁךְ לְצַדִּיקִים וְזוֹכִים בְּעִבּוּרָם, הֵיוּ הוֹלְכִים אַחֲרֵיהֶם
 וְרוֹדְפִים כְּמִי שְׁרוּדָף אַחַר חַיִּים]:

מוֹבֵן כִּי מַעֲשֵׂה כְּזָאת לֹא יוּכַל לְסַפֵּר אֲשֶׁר עֵינֵי בֶּשֶׁר לֹו
וְאָךְ לְאָדָם אֲשֶׁר עֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָמוֹת
עֲלִיוֹנִים שׁוֹמְעַ וְרוֹאֶה מֵה שְׁלֹא יִשְׁמַע לְזוֹלָתוֹ יוּכַל
לְסַפֵּר כְּזָאת.

מִזָּה יְכוּלִים לְהִבִּין אֵיזָה זְכוּת גְּדוֹל הוּא לְאֱלוֹ
שְׁלוֹמֵי־זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכֹל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה
מְדַבְּרִים מֵהֶם, שְׁבִזְכוּתָם נִצּוּלִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מְכַל
מִינֵי גְזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת, וּמְקַרְבִּין הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים,
שְׁנִזְכָּה בְּקִרְוֹב לְרֹאוֹתָהּ.

גודל שכר מזכה הרבים

אָמְרוּ חַז"ל בְּמַדְרַשׁ תְּנַחוּמָא (בְּרֵאשִׁית פָּרָק א): מַעֲשֵׂה בְרִ'
אֲבָהוּ כְּשֶׁהָיָה מְסַתְּלֵק מִן הָעוֹלָם הִרְאָה לֹו
הַקַּב"ה שֶׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה נְהַרֵי אֶפְרָסְמוֹן, הַתְּחִיל לֹוֹמַר
בְּשַׁעַת מִיתָה לְתַלְמִידָיו, אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקֵי הַתּוֹרָה, אָמְרוּ
לֹו, רַבֵּינוּ, מָה רָאִית, אָמַר לָהֶם שֶׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה נְהַרֵי
אֶפְרָסְמוֹן נָתַן לִי הַקַּב"ה בְּשִׁכְרַת תּוֹרָתִי, הַתְּחִיל לֹוֹמַר
וְאֲנִי אֲמַרְתִּי לְרִיק יִגְעַתִּי לְתַהוּ וְהִבֵּל כַּחֲזִי כְּלִיתִי, וְכו'.

[בְּאֹר: קִדְּם פְּטִירָתוֹ שֶׁל רַב אֲבָהוּ הֶעֱבִירוֹ לְפָנָיו שֶׁלֹשׁ
עֲשָׂרֵה נְהַרוֹת שֶׁל אֶפְרָסְמוֹן, שָׁאַל רַבִּי אֲבָהוּ:
לְמִי כָּל אֱלוֹ, אָמְרוּ לֹו: שֶׁלְּךָ הֵם, אָמַר לָהֶם: כָּל אֱלוֹ
לְאֲבָהוּ וְאֲנִי אֲמַרְתִּי לְרִיק יִגְעַתִּי].

ומבאר הָאֲרִיז"ל, שְׂרָבִי אָבֵהוּ חָשַׁב שְׁהִיתָה יִגְיעָתוֹ בְּמִשְׁךְ יְמֵי חַיָּו לְרִיקוֹ, כִּי לֹא רָאָה שׁוֹם תּוֹעֵלֶת בְּעִבּוּדָתוֹ, אֲךָ אֲלִיבָא דְאַמַּת זָכָה עַל יְדֵי יִגְיעָתוֹ לְ"י"ש" שֶׁהֵם סוּד "ש"י" עוֹלָמוֹת, הַמְבֹטָחִין לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק ["רִי"ק" גִּימְטְרִיא "י"ש" שֶׁהוּא הַפֶּךְ מְ"רִי"ק"] וְעַל אֱלוֹ הַי"ג נְהָרוֹת שְׁהָרָאוּ לוֹ רוֹמְזִים לְש"י עוֹלָמוֹת.

העוסק בזכוי הרבים לתורה שכרו י"ג נהרי אפרסמון

ובספר "יערות דבש" כתב: וְאָמְרוּ בְּמִדְרָשׁ, לְרַבִּי אָבֵהוּ הָרָאוּ שְׁכָרוֹ י"ג נְהָרֵי אֲפָרְסָמוֹן, וְאָמַר אֱלוֹ לְמֵאן, אָמְרוּ לִיָּה לְאַבְהוֹ, אָמַר וְאֲנִי אֲמַרְתִּי לְרִיק יִגְעָתִי וְכוּ'.

ו. בספר שיחות מוהר"ן (אות - רמד) שמעתי מאחד מחשובי אנשים, איש כשר וירא שמים ועובד את השם באמת, שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה, שיש בני אדם עובדי ה' שאין השם יתברך מראה להם מה שפעלו כל ימי חייהם. רק אחר מותם בעולם הבא, אז יראו מה שפעלו. והבנתי שרבנו זכרוננו לברכה אמר לו דבר זה לענין התחזקות לבל יפל בדעתו מה שכבר עסק בעבודת השם, ועדין אינו רואה בעצמו שום פעלה. כי יש שאינו יכול לראות כל ימי חייו מה שפעל כי אם לאחר כך כנזכר לעיל.

הרי לנו דגמא מפרשת מחז"ל הקדושים, שאף על פי שעבד רבי אבהו את בוראו כל ימי חייו בשלמות עצומה, לא זכה לראות פלום ממה שפעל, דבר זה גרם לו שאפלו כשהראו לו קדם פטירתו את עצם המדרגות שזכה להן, תמה ושאל, למי כל אלה, כי חשב שהיתה כל עבודתו ויגיעתו לריק מחמת שלא הראו לו פלום עד מותו.

וְצַרִּיךְ באור, איך חס ושלום יכפר רבי אבהו בשכר תורה ומצוות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי, פי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבאר בגמ' כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן בטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי צבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והינו שלא יצטערו כי על ידי עוסקם בצרכי צבור, נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו, כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלמות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה, הכל לריק, כי מעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו

ז. ובדאי יש לו שכר של מצוה, אך כידוע מאמרם ז"ל על הפסוק יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה, דאפלו חפצי שמים לא מגיעים לצדק של תורה, ועוד אמרו על הפסוק כי טל אורת טלף, שרק טל תורה

מַשְׁמִים כִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָבַע לוֹ שָׁכַר מִכָּל מְקוֹם
וּשְׁכָרוּ הִרְבֵּה מְאֹד.

וְכַתַּב רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זִי"ע בִּסְפָר שְׁעָרֵי קִדְשָׁה - (חֵלֶק
ב שַׁעַר ז): מִזְכֵּי לְחִיבֵיָא: אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (אֵלֵיהוּ
רַבָּא סַפ"ח) לָמָּה זָכָה אֶלְקָנָה לְהַעֲמִיד שְׁמוּאֵל שְׁשָׁקוּל
כַּמֶּשֶׁה וְאַהֲרֹן, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה עוֹלָה לְרַגְלָהּ וּמַעֲלָה לְבִנְיָ אָדָם
הִרְבֵּה עִמּוֹ וּמְזַכָּה אוֹתָן, וְכֵן שְׁמוּאֵל בָּנוּ נוֹהֵג אַחֲרָיו,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוּאֵל א' ז') וְסָבַב בֵּית אֵל וְהִגְלָגַל וְגו',
וְשִׁפֵּט אֶת יִשְׂרָאֵל וּתְשׁוּבָתוֹ הִרְמָתָהּ כִּי שָׁם בֵּיתוֹ,
וְאַבְרָהָם לֹא זָכָה לְכָל מַעֲלוֹתָיו אֲלָא מִשּׁוּם (בְּרֵאשִׁית י"ב
ה') וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרֹן, וְכַתִּיב (שָׁם י"ח י"ח)
וְאַבְרָהָם הָיָה יְהִיָּה לְגוֹי גְדוֹל וְגו', כִּי יַדְעֵתִיו אֲשֶׁר יַצִּוֶּה
וְגו', וְשָׁמְרוּ דֶרֶךְ ה' וְגו', וְכָל רְאִשֵׁי הַדּוֹרוֹת אֵינָן זוֹכִין
אוֹ אֵינָן נֶעֱנָשִׁים אֲלָא עַל סְבָה זוֹ.

הַמְדַפֵּיס סִפְרֵי חֲכָם זוֹכָה וַיִּזְשַׁב בְּמַחְצָתוֹ

וְכַתַּב רַבִּינוּ הַקְדוּשׁ רַבִּי חַיִּים פְּלָאגִי זִיע"א, בְּסִפְרוֹ
"צִוְיָהּ מַחִיִּים" וּז"ל: הַמְדַפֵּיס סִפְרֵי חֲכָם זוֹכָה

מַחִיָּהוּ, וְעַל זֶה רַבִּי אַבְהוּ הַחֲשִׁיב הַכֹּל כְּנֶגֶד הַתּוֹרָה לְרִי"ק, וְעַל זֶה
בְּשִׁרְוֵהוּ בְּשָׂמִים י"ג נִהְרִי אֶפְרָסְמוֹנָא דְכִיָּא, דְהִזְמִן שְׁהִלֵּף לְמַעַן זְכוּי
הַרְבִּים הוּא כְּמוֹ שֶׁלְמַד בְּעַצְמוֹ. וְעַתָּה הִגַּע בְּעַצְמָהּ גַּם אֶתָּה תִלְמַד זוֹה"ק
אִךְ אִם תִּזְכָּה אַחֲרַיִם כִּדְּ יִכְפְּלוּ זְכוּיִתִּיךָ לְעִין עָרוּךְ וְכֵאלוֹ אֶתָּה בְּעַצְמָהּ
לְמַדְתָּ.

ויושב במחצתו... ואין ספק שהחכם בעצמו יוצא לקראתו עם סיעת אוהביו, כשבא לעולם הבא. ושמעתי מאדם שראה בחלום לבעל הבית אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והשתומם והתפלא איך זכה ההדיוט לכך, ולא ידע שהלה הדפיס ספר אחד מספריו הקדושים. עכ"ל.

מי לא רוצה לשבת במחצת הרשב"י הקדוש?
הלא כל לב כמה לכך! וכל חללא דעלמא יתן בעד זה!

"וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו" (איוב פרק ב' ד').
מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר להפיץ את שעורי הזוהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכלי מזל גימטריה שבעים ושבע, שבזכות מזכי הרבים זכינו שסט זוהר הקדוש

ח. איתא בחז"ל, הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל. לכאורה הלשון "שבהיכל" תמוה, שהרי המזל הוא שיוציאו הספר תורה מההיכל ויקראו בה, וזהו המזל שקוראים בה ולא שתעמד בהיכל?
הנראה לפרש, שאם מבישים הספר תורה על ידי שמדברים באמצע הקריאה ובין גברא לגברא וכו' אז יותר רצוי לספר תורה שתהיה בהיכל ולא שיוציאו אותה. וזה באמת מת מצוה. שמצוה כזאת שרק יחידים מקימים, מקבלים שכר עבור כל העולם. וזהו הפשט משכן העדות, שהבית המדרש והארון קודש יהיו עדות על כל הנ"ל.

עולה רק 77 ש"ח, בבחינת "תנו עז לאלקים" (עז גימטריה 77 ובזה נותן כח ועלוי לפמליא של מעלה^ט), וכל המכניס את ספר הזוהר הקדוש לביתו יזכה לברכה ממזל העליון.

על ידי שמירת המצוות שבעקב נזכה לגאולה

ועתה נחזור לבאר את הפסוק על פי דברי רש"י הקדוש. **"והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם"**, פירש רש"י ז"ל, אם מצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון. ושמר ה' אלקיך לך את הברית וגו' - ישמר לך הבטחתו.

בואו נחשב, מה זה מצוות הקלות שאדם דש בעקביו, ואיך יכולים לתקן את זה בקלות.

כתוב בעץ חיים, שבעקבתא דמשיחא יכשלו באסור חלב שבחלק אחוריים. וכך אנו רואים בדור האחרון, שבחוץ לארץ נכשלו הרבה שנים באסור חלב, עד שבא מנקה אחר מארץ ישראל וגילה שאכלו חלב רח"ל. וידוע שהצדיקים הגדולים שם לא אכלו כל חיייהם בשר בהמה, וכך נצלו מאסור חלב שהוא אסור כרת רח"ל.

וכדאמרו חז"ל (פסחים דף מט ע"ב): תניא רבי אומר עם הארץ אסור לאכול בשר (בהמה), שנאמר "זאת תורת הבהמה והעוף". ובכף החיים לרבי חיים

ט. ועיין נפש החיים להגר"ח וואלזין זצ"ל, בבאור פסוק זה.

פלאג'י כתב, דרך מי ש'יודע לכוון סוד פונות האר"י יוכל לאכול בשר.

ובשבת מוסר (לרבי אליהו האייתמרי זי"ע) פרק ל"ו מאריך מאד ומזהיר לכל, שלא לאכול בשר בהמה כלל.

וידוע דהמקבל האלקי זקן המקבלים רבי יצחק בדורי זי"ע, מימיו לא אכל כלל בשר בהמה ועוף, מלבד בערב יום כפור שאכל מעט עוף, ובפורים מעט דג. **וכן** שמעתי על הצדיק הגדול

המקבל רבי מרדכי אליהו זצ"ל שמעודו בן 13 שנה לא אכל לא בשר עוף ולא בשר בהמה, ולכך זכה לגדולתו בנגלה ובנסתר זיעוכי"א.

אנחנו מתפללים בכל יום בשמונה עשרה "כי לישועתך קוינו כל היום ומצפים לישועה" – ואומרים "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" – עוד אומרים "אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא", כולם שואלים פה אחד, למה משיח לא בא?

התפיץ חיים זצ"ל בספרו "צפית לישועה" כותב שני דברים יסודיים:

- א. שיסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש.
- ב. שצריכים לחכות ולקוות על ביאת המשיח.

ומסביר במשל: לסוחר שנוסע למסחר באגיה לחדש פעם בשנה, ומזה החדש יש לו פרנסה לכל השנה. אחר שהזמין את המכונת שיקח אותו לאגיה, הוא עומד ומחכה והמכונת לא מגיעה, הזמן עובר והוא מפחד שיפסיד את הזמן והאגיה תצא בלעדו, ומסתפל על השעון כל הזמן, וצועק אוי, הוא לא מגיע, מה יהיה, כל הפרנסה של כל השנה תלוייה בנסיעה הזאת.

כך צריכים לחכות לביאת המשיח, אהכה לו בכל יום ולהרגיש שהכל תלוי בגאולה.

ובמה יכולים לקרב ביאתו?

ואידך בזמן מעט ובמעט מאמץ נזכה להגאל במהרה?

רבי חיים ויטאל והפסא מלך כותבים: שלמוד הקבלה בשעה אחת יעשה תיקון מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ופסק בכף החיים (בסימן קנ"ה), דגם הלומד זוהר הקדוש בגירסא פלימוד הקבלה יחשב לו, ומרן הבן איש חי זצ"ל אומר: כתבו המקבלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל. והאורחות צדיקים אומר שכל מצוה ולמוד תורה שבשמחה ערכו כפול אלה.

נמצא ששעה אחד בשבת קודש שנה לימוד אלף פעמים שנה תורת הנגלה - ובשמחה שנה מליון שעות תורה.

העולה מדברי רבותינו ז"ע: כֹּאֲשֶׁר יְהוּדֵי לוּמַד בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ וּבְשִׁמְחָה "הַזֶּהֱרֵה הַקְּדוֹשׁ" עוֹלָה בְּשִׁעָה אַחַת לְעֶרֶךְ שֶׁל מְלִיּוֹן שָׁנָה (למוד פֶּשֶׁט בִּימֵי הַחֹל).

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנה מליון שנה תורה. וכך יקים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ועכשיו נזכיר את הדבר הראשון של החפץ חיים שיסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, באיזה שכר גדול יכולים לזכות בלימוד הזוהר הקדוש. **אם** כך אנו רואים שקיום דברי החפץ חיים, גם לענין שכר וענש, וגם לענין לחפות לביאת המשיח, קשורים ותלויים בלימוד הזוהר הקדוש.

כתוב בכתבי האריז"ל שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כלנו זוכים

לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הפוללים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוץ דבש הזוהר הקדוש נפתח לבם ומתרחב מחם לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חבורים מציינים.

יש לי חבר שאני לומד אתו בחברותא זוהר הקדוש, אשר סבא שלו זצ"ל למד ביחד קבלה עם להבחל"ח מרן הגאון הגדול רבי עובדיה יוסף שליט"א כל יום, כשהיה רב הקהלה במצרים בקהיר לפני כששים שנה (בשנים תש"ז - תש"י), ובזכות זה זכה להיות חד בדרא גם בתורת הנגלה. וכבר קרה עליו עוד לפני כ-50 שנה המקבל הקדוש רבי מרדכי שרעבי זצ"ל, "פאר הדור והדרו".

גודל השכר של הוראה באצבע

נספר ספור מדהים: הרבנית של הגאון מוילנא זצ"ל הלכה יחד עם חברתה לאסוף צדקה. פעם אחת פשהלכו לאסוף צדקה, חברתה של הרבנית מוילנא הצביעה על אשה שעמדה במרחק מהם, ואמרה: אולי האשה הזו תתן לנו צדקה? אחר כך הרבנית וחברתה עשו ביניהן הסכם, מי שיפטר קודם

י. ובוודאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון - ומתגלה בלימוד הזוהר הקדוש (כדברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.

מִן הָעוֹלָם תָּבוֹא בְּחִלוּם לַחֲבֵרְתָּהּ לְסַפֵּר לָהּ, אִיךְ שָׁדְנוּ
אוֹתָהּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

חֲבֵרְתָּהּ שֶׁל הֶרְבֵּנִית מוֹיִלָּנָא נִפְטָרָה קוּדָם, וּבָאָה
בְּחִלוּם וְסִפְרָה: אִין לִי רְשׁוֹת לְגִלוֹת מַה הָיָה
שָׁם בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, אֲבָל דְּבַר אֶחָד אָנִי יְכוּלָה
לְסַפֵּר, שְׂזָה שְׁהִרְאִיתִי לָךְ בְּאַצְבַּע לְלַכֵּת לְאִשָּׁה הַזֹּאת
לְקַבֵּל צְדָקָה, זֶה שְׂזָה שָׁם הֶרְבָּה, וְאִין אֶפְשָׁרוֹת לְהִבִּין
זֹאת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

עֲכָשׁוּ שְׁאַנְחָנוּ יוֹדְעִים כְּכֹר גּוֹדֵל הַשְּׂכָר שֶׁל הוֹרָאָה
בְּאַצְבַּע, בּוֹאוּ וְנַחֲשׁוּב, אִם בֶּן אָדָם אוֹמֵר לְחַכְרוּ
לְלַמּוֹד זוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ, אוֹ שְׁמַעוֹרֵר לְעֲשׂוֹת שַׁעוֹר בְּזוֹהֵר
הַקְּדוֹשׁ בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, הוּא מְקַבֵּל כָּל הַזְּכוּיּוֹת שֶׁל כָּל
הַלּוֹמְדִים^י, וּכְדַבְרֵי הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה פָּרָק סד ג) "וּמַעוֹלָם לֹא
שָׁמְעוּ לֹא הֶאֱזִינוּ עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלַתְךָ יַעֲשֶׂה
לְמַחֲכָה לוֹ".

כִּי אֶפִּילּוּ רַק יְהוּדֵי אֶחָד שְׁיִלְמַד כָּל שַׁבַּת רַק שַׁעָה אַחַת
זוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ, אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר הַזְּכוּיּוֹת שֶׁהוּא יְקַבֵּל,

יא. ובמסכת ברכות (דף לד ע"ב): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן
כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא למשיא בתו לתלמיד חכם ולעושה
פרקמטיא לתלמיד חכם ולמהנהג תלמיד חכם מנכסיו אבל תלמידי
חכמים עצמן עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו ואמר רבי
חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות
המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים זולתך.

אין עוד מחשב בעולם שיכול לספור כל השכר שלו, וכמה "חומת מגן" הוא בונה לכלל ישראל ומציל ומזכה לכל העולם.

ובזה נבין מה שרש"י הקדוש אומר: אם המצות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון.

ברש"י הזה מרמז, השכר הגדול של מליון שעות תורה שמקבלים על ידי לימוד זוהר הקדוש בשעה אחת שזה מצוה קלה, וכל אדם יכול בנקל לקיים את זה, ועל ידי זה יקיים הפסוק (דברים ד' י"ב) "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" וכו', וכל הברכות הכתובות בתורה.

כתוב בזוהר חדש שיר השירים (דף פ"ו ע"ב): העוסקים בסודות התורה כאשר נשמתם עולה למעלה לאחר מאה ועשרים שנה, היא מתעטפת באור של סודות התורה, וכחות הקלפות והחיצונים לא יכולים לגשת ולהתאחז באותם הנשמות, ולא עוד אלא שהקדוש ברוך הוא חוקק את אותה הנשמה עוד בחיים חיותה בלבוש של השכינה הקדושה, וגם משתעשע בה, ולא עוד, אלא שיורשת ב' עולמות עולם הזה ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, כאשר יעלה לעולם הבא, אפילו יש לו מעשים טובים ולמד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ואם הוא למד אפילו שלא הבין, מלמדים

אותו בעולמות העליונים את תורת הסוד, ויכול לישב בישיבות גבוהות ולעסוק בסודות התורה.

דוד המלך עליו השלום אומר בתהלים (פרק ב'):
 "למה רגשו גוים ולאמים יהגו ריק. יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו".
 וכבר רואים איך שהאמות מתרגשות וחס ושלום מכינים למלחמה רח"ל.

ובפרק פ"ג (פסוקים ג' - ד') כתוב: "כי הנה אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש, על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפוניך": ודברי תורה כפטיש יפוצץ סלע, ומתבאר כחמר, מפני מה האויבים יהמיון והשונאים מרימים ראש, מפני ש"עמך יערימו סוד" מלשון ערומים מתורת הסוד, וכידוע שהעצה היחידה להנצל הוא אף ורק על ידי לימוד הזוהר הקדוש (עיין באור הזוהר דברי הרמח"ל זי"ע, על סוד ההצלה).

מי לא מפחד מפצצת אטום של אירן?

פלנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! - ומי יודע מה ילד יום י! ! !

יב. וכבר נשמע דברו של מרן הגאון הצדיק רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א, שהמצב היום יכול להיות מסוכן ח"ו יותר ממלחמת העולם, וצריכים זכויות גדולות בעם ישראל, ולהרבות בתורה ומצוות.

מִשָּׁה רַבִּינוּ, אֲלֵיהּ הִנְבִּיא, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, מְגַלִּים לָנוּ, שֶׁרַק בְּסֵפֶר הַזוֹהַר
יִפְקֹד מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, וְרַק אֵלּוּ שְׁיִלְמְדוּ זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ
יִנְצְלוּ בְּתִיבַת נַח שֶׁהוּא הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

בּוֹאוּ וְנִתְאַחַד כְּלָנוּ בְּיַחַד וְנִתְחִיל לְלַמּוֹד כָּל יוֹם דָּף
הַיּוֹמִי שֶׁל תִּיקוּנֵי זוֹהַר, שְׂזֵה לּוֹקַח רַק שְׁתֵּי דְקוֹת
בְּיוֹם, וְזֵה אֶפְשָׁר גַּם לְלַמּוֹד וְלִשְׁמוֹעַ בְּ"קוֹל הַזוֹהַר"
בְּטִלְפוֹן, וּבְשִׁבְתַּת קוֹדֶשׁ נִלְמַד שְׂעָה אַחַת לְמַעַן תִּיקוּנֵי
הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה", וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יִתְבַּטְּלוּ
מֵעֲלִינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת, וְנִזְכֶּה לְגַאֲלָה בְּרַחֲמִים,
כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְשֵׁב"י, בְּסֵפֶרָא דָּא יִפְקֹד מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, בְּסֵפֶר הַזֶּה נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים.

וּכְמוֹ שֶׁגָּלָה לָנוּ הַרְשֵׁ"שׁ הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁכְבוֹ עַל עַרְשׁ
דְּוֵי סְמוּךְ לַפְּטִירָתוֹ, הַשְּׂאִיר לָנוּ מֵעֵין צְוָאָה
כְּאִשְׁרֵי אָמַר לְבָנוּ רַבִּי חֲזַקְיָה יִצְחָק זִיע"א: "יִוְדַע
אֲנִי שְׁבֻזוֹת הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְכַתְּבֵי הַקְּבֵלָה יֵצֵא
עִם יִשְׂרָאֵל לְחַרּוֹת, וּבְלַמּוֹד זֶה תְּלוּיִים גְּאֻלְתָּנוּ

יג. וכבר ידוע מעשה מהגאון רבי יהודה צדקה זי"ע, ראש ישיבת פורת
יוסף, שבילדותו [כבן 10 שנים] בא לקבל ברכת האדמו"ר מגור "האמרי
אמת" זי"ע, ושאלו מפני מה יש למסכת שבת 24 פרקים, והלך הגר"י
צדקה לשאול לחכמי הספרדים, וחזר ותשובתו בידו, ששבת היא כלה
ובת זוג לישראל - ולכלה צריך שיהיה 24 קישוטי כלה כנודע ליודעי
ח"ן. [א-ה: ובשבת ביותר ראוי לקשט הכלה העליונה היא השכינה
הקדושה].

וביאת משיח צדקנו... "ותורת הסוד מה יהא עליה?"
 (ספר הרש"ש עמ' 158).

מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן.
 "ותורת הסוד מה יהא עליה?!..."

והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כלו – ברוחניות ובגשמיות.
בכחנו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כלנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי שעורים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, החלו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את לימוד הזוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקנו ברחמים.

במיחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חנכו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנערוותם, לתלמידי תורה, לישיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה כמו שכתוב בפסא מלך בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר.

וכבר פסק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, מלמד צריך שילמד זוהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל

לְהַמְשִׁיךְ נְשָׁמָה לַתְּלַמִּידִים, כִּי בְּזֶה שֶׁהֵרֵב נֹתֵן שְׂכָל
יִשְׂרָאֵל לְתִינוּק, בְּזֶה מְנִיחַ נְשָׁמָה אֲמִתִּית.

בְּסֵפֶר חֲכָם הַרְזִים הוֹסִיף עַל דְּבַרְתּוֹ: כְּשֶׁאֵב שׁוֹלַח בְּנוֹ
לְמַלְמֵד לְלַמְדוֹ אֶצְלוֹ תוֹרָה, דָּבָר הָרֵאשׁוֹן צָרִיךְ
לְבַרֵּר, אִם הַמְּלַמֵּד שֶׁל בְּנוֹ לֹמֵד זוֹהַר, כִּי אִם לֹא, אִזּוֹ מִי
יֹדֵעַ אֵיזֶה נְשָׁמָה הַמְּלַמֵּד יִמְשִׁיךְ לְבָנוֹ – וְגַם אֵי אֲפֹשֶׁר
שְׂיֵהִיָּה לְהַמְּלַמֵּד קֶצֶת יְרֵאת שָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד הַזּוֹהַר
הַקְּדוּשׁ כַּמְּבֹאָר בְּסֵפֶרִים הַקְּדוּשִׁים.

כַּמָּה גְּדוֹל כַּח הַלּוּמֵד בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְעוֹרֵר
וּמְפַעִיל וּמְמַשִּׁיךְ אֶת נְשַׁמַּת הַרְשָׁב"י עָלָיו
הַשְּׁלוּם, מִמַּשׁ כְּפִשׁוּטוֹ, לְרַחֵם עָלֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
בְּגִמְרָא (סְפָה דָף מה ע"ב): וְאָמַר חֲזַקִּיָּה אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה
מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי יְכוּל אֲנִי לְפַטֵּר אֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרְאָתִי עַד עַתָּה וְאֶלְמָלִי
אֶלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שֶׁנִּבְרְאָ הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁו וְאֶלְמָלִי
יּוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמְּנוּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרְאָ הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ וְאָמַר
חֲזַקִּיָּה אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
רְאִיתִי בְּנֵי עַלְיָה וְהֵן מוֹעֲטִין אִם אֶלֶף הֵן אֲנִי וּבְנֵי מֶהֵן
אִם מֵאָה הֵם אֲנִי וּבְנֵי מֶהֵן אִם שְׁנַיִם הֵן אֲנִי וּבְנֵי הֵן.
וְאֶפִּילוּ בְּדוּרְנוֹ הַפְּשׁוּט בְּכָל רְגַע תּוּכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר
לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י – וְלִזְכוּת לִישׁוּעוֹת

יד. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל
שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו

דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ... אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר.

ופירש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינן דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטו] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ

ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגווייה צדיקייא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקייא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד ז"ע).

ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ר"ז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

נפלאות, ובוֹדאי הַרְשָׁבִי זי"ע יפיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת¹, שְׁפִידוּעַ שְׁהִזְהַר הַקְדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאֶסוּנוֹת.

"בְּזִכּוֹתֶיךָ הַגְּעָתִי! לֵךְ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאֻלַּת הָעָם!"

הַתְּבַטָּא פֶּעַם צָדִיק וְאָמַר: בְּבוֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, עִם יִשְׂרָאֵל נִקְבְּצוּ וּבֵאוּ לָךְ, וּפְלִיטַת הָעָם שְׁשִׁים וּשְׁמֹנִים, בְּעֵת הַזֹּאת יִתְבוֹנֵן מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת יִבְחֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מַעֲשָׂיו, לְפֶתַע יָרִים יָדוֹ וְיִרְאֶה בְּאֶצְבָּעוֹ, כּוֹלֵם יָרִימוּ עֵינֵיהֶם בְּפִלְיָהּ וַיְבִיטוּ בְּמַחְזָה, אִזּוֹ יִשְׁמִיעַ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ אֶת קוֹלוֹ וַיֹּאמֶר, בְּהִפְנוֹתוֹ אֶצְבַּע עַל יְהוּדֵי מִסִּים: "בְּזִכּוֹתֶיךָ הַגְּעָתִי! לֵךְ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאֻלַּת הָעָם!". כֵּן יִרְאֶה עַל כָּל יְהוּדֵי וַיְהוּדֵי שְׁפָעַל לְמַעַן בִּיאָתוּ.

הַלְוָאֵי שְׁנֵזֶכָה לְהִיּוֹת מִן הַזּוֹכִים הַמְּאֻשְׁרִים, שֶׁהַמְּשִׁיחַ בְּכִבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ יַעֲיֵד עָלֵינוּ – "בְּזִכּוֹתֶיךָ הַגְּעָתִי".

עַל כֵּן, יְהוּדִים יִקְרִים, תָּנוּ לִימוּד לְשֵׁם שָׁמַיִם, הַקְּרִיבוּ מִדְּקוֹתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְדוֹשָׁה, לַעֲשׂוֹת נַחַת

טו. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניניו.

רוח ליוצֵרנו, לגֵרם לפְדוֹת נַפְשָנוּ, וְנִלְךְ כְּלָנוּ כְּאֶחָד יַחַד
 לְקַבֵּל אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְיַמֵּינוּ אָמֵן.

וְכִלְנוּ כְּאֶחָד נִזְכָּה שְׂיָקִים בְּנוּ נְבוֹאת הַרְשָׁבִי "זְכָאָה
 דָּרָא דְהָאֵי אַתְגְּלִיא בֵּיהּ וּבְסִגְלָתוֹ "וּקְרָאתֶם
 דְּרוּר" וְתַחֲזֶנָּה עֵינֵינוּ, בֵּן דְּוֹד מְשִׁיחֵנוּ מֶלֶךְ בְּיוֹפְיוֹ יְבוּא
 וַיְגַאֲלֵנוּ, בְּ"עוֹז" וְהִדְר אֱלֹקֵינוּ, וּבִשְׂכַר זֹאת א-ל חֵי
 חֲלֻקְנוּ, וְנַחֲזָה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוּרְנוּ מְגִנְנוּ, יְגַלֵּה כְבוֹד
 מְלְכוּתְךָ עָלֵינוּ, וְאִזּוּ יִשְׂמַח לְבָנוּ, וְתִגַּל נַפְשָנוּ, בִּישׁוּעַת
 מְלַכְנוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

